

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 119.

laat 1 Coleman Hawkins Trio: Way down yonder in New Orleans (Creamer, Layton)
A/1 - 2:54 - On The Loose OTL 5

Mei '37 hadden tenorsaxofonist Coleman Hawkins en pianist Freddy Johnson twee duet-opnamen gemaakt, in augustus nog eens vier, de laatste serie bestond uit zes trio-stukken van de groep waarmee Hawkins gespeeld had in het Negro Palace aan het Amsterdamse Thorbeckeplein: Freddy Johnson op piano en de Amsterdammer Maurice van Kleef-drums. Johnson was een New Yorker, hij werd er 12 maart 1904 geboren, trad nog op als begeleider van de Florence Mills waarvoor Duke Ellington zijn "Black Beauty" schreef. Johnson werkte bij Elmer Snowden en Noble Sissle, met de band van Sam Wooding kwam hij in juni 192 naar Europa en bleef. Hij ging bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog niet terug naar de States, was in Nederland tijdens de Duitse bezetting en had zijn eigen club in Amsterdam, La Cubana. In december '41 werd hij als Amerikaans staatsburger geïnterneerd en maart 1944 naar New York gestuurd. Hij gaf daarna voornamelijk pianolessen en coachede zangers en zangeressen, in die functie kwam hij met de Quinc Jones Band en de show 'Free and Easy' eind '59 terug naar Nederland waar hem een zeer geanimeerde receptie wachtte met de vrienden en kennis van voor '42, waarbij drummer Maup van Kleef. Johnson was toen al ernstig ziek, hij overleed 24 maart 1961 in zijn geboortestad. "Way down yonder in New Orleans" dat wij aan het begin hoorden, was het derde stuk dat werd opgenomen bij die session van 14 juni 1938, nog net in Casino Hamdorff, Laren, (waar toen Jack de Vries' Internationals werkten), want het Casino werd kort daarop als studio afgeschaft, Decca ging naar de schouwburgzaal van Hof van Holland in Hilversum. Na de eerste take van "Way down yonder in New Orleans" nu de tweede van "I know that you know".

dem Coleman Hawkins Trio: I know that you know" (Vincent Youmans)
A/3 - 2:48 - idem

"I know that you know", tweede take. Tenslotte de eerste van het zesde en laatste stuk uit deze session, "Swingin' in the groove".

idem Coleman Hawkins Trio: Swingin' in the groove (Coleman Hawkins)
A/5 - 3:08 - idem

"Swingin' in the groove" van Coleman Hawkins zelf, door Panachord opgenomen in Casino Hamdorff, Laren, 14 juni 1938. Coleman Hawkins-tenor saxofoon, Freddy Johnson-piano, Maurice van Kleef-drums, toen zo ongeveer de meest vooraanstaande slagwerker in Nederland, hij was in 1908 in Amsterdam geboren, overleefde een Duits concentratiekamp, maar heeft daarna alleen nog in zijn eentje op zolder gedrumd, beroepshalve was hij met textiel bezig. Maurice van Kleef overleed in Leiden, 1976. Het trio dat wij net hoorden, speelde van 1 januari 1939 tot en met maart in het Amsterdamse Negro Palace, een week of wat later nam Coleman Hawkins de boot naar Londen om aan een Engelse toernee te beginnen. Hij speelde o.a. met de band van Jack Hylton die hem zes jaar eerder naar Europa gehaald had, en waar hij ononderbroken was gebleven. Dit is in een arrangement van Hawkins' oude baas Fletcher Henderson: "At the darktown strutters ball".

Coleman Hawkins with Jack Hylton a/h Orchestra: At the darktown strutters ball (Brooks)
A/7 - 2:38 - idem

"At the darktown strutters ball", take 1, Coleman Hawkins met het orkest van Jack Hylton, opname door His Masters Voice, londen, 25 mei 1939. Twee maanden later vond Hawkins ^(Europa) de situatie zo dreigend worden dat hij terug ging naar de States, hij begon er met een eigen band in Kelly's Stable aan 52nd Street, bewijs dat Hawkins' reputatie na iets meer dan zes jaar weggeweest te zijn, nog recht overeind stond. Count Basie's Lester Young was een eenling, door enkele zeer hippe musici gewaardeerd, Hawkins was ook op afstand de koning gebleven. Meteen met zijn eerste platensession maakte hij duidelijk hoe de situatie wat hem betreft lag. Dit is "Meet Dr. Foo" ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Coleman Hawkins a/h Orchestra: Meet Dr. Foo (Coleman Hawkins)
A/2 - 2:33 - RCA Victor 730.625

Dit eigen stuk van Hawkins, "Meet Dr. Foo", was het eerste van de vier die 11 oktober 1939 door Blue Bird in New York City van Coleman Hawkins and his Orchestra werden opgenomen. Twee trompetten: Tommy Lindsay en Joe Guy, één trombone: Earl Hardy, naast tenorsaxofonist Coleman Hawkins twee altsaxofonisten: Jackie Fields en ~~XXXXXX~~ Eustis Moore. In de ritmesectie Gene Rodgers-piano, Oscar Smith-bas, Arthur Herbert-drums. Het vierde en laatste stuk van de session was Hawkins favoriete ballad, hij was er in Europa al jaren mee aan het stoeien geweest en had dáárom geen idee dat juist deze opname ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ bij publiek EN musici zo zou aanslaan.

Coleman Hawkins a/h Orchestra: Body and soul (Green, Sour, Heyman)
A/1 - 3:01 - idem

"Body and Soul" werd het klassieke tenorsaxofoonstuk voor iedere jazz musicus die dat instrument bespeelde, Hawkins zelf moest het ook weer ^{laten horen} ~~laten horen~~ toen hij in de vijftiger jaren een Europese toernee maakte. En hij moest het voor het merendeel spelen zoals hier, op 11 oktober 1939 voor Blue Bird in New York City. Voor dezelfde Arcadia Ballroom waaruit wij in aflevering 113 en 114 Roy Eldridge hoorden, formeerde Coleman Hawkins november '39 een groot orkest. Van de Arcadia ging hij ermee naar de Golden Gate Ballroom, het Apollo Theater en de Savoy Ballroom, vanwaaruit radio-uitzendingen bewaard zijn gebleven. Volgende keer de bezetting van het orkest, nu het begin van de NBC-uitzending van 4 augustus 1940, de trompetsolist in "Chicago" is Joe Guy. De big band van tenorsaxofonist Coleman Hawkins, slot deel 119 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

laat 3 Coleman Hawkins a/h Orchestra: Body and soul (Green, Sour, Heyman)
 A/1 - 1:13 - Musidisc 30JA5126
Coleman Hawkins a/h Orchestra: Chicago (Fisher)
 A/2 - 2:58 - idem

0 0 0 0 0

opn. 18-3, 82
 NA 106191

2602
 113
 250

 3013